

Întrebare personală:**A luat chip Domnul Isus și în inima ta?****Despre ÎNTRUPARE**

□ „Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămânea însărcinată, și vei naște un fiu, căruiu îi vei pune numele Isus. El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. (...) „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.”

Îngerul Gavril (Luca 1.30-32; 35)

□ „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.”

Apostolul IOAN (Ioan 1.14)

□ *Fiul lui Dumnezeu primește a se face și a se numi Fiu al omului, nu ceea ce a fost schimbând, că este fără de schimbare, ci ceea ce nu a fost luând, că este iubitor de oameni.*

IOAN GURĂ DE AUR

□ Cuvântul a venit în persoană, ca unul care este chipul Tatălui, ca să poată reînnoi pe omul cel creat după chipul lui Dumnezeu.

ATANASIE CEL MARE**Test din Filipeni**

1. Lucrarea de mântuire, curățire și sfințire a celor aleși a început-o și o isprăvește: **A. iscusința ome-nescă; B. întemeietorul unei anumite confesiuni; C. Dumnezeul Cel viu. (1:3-6)**

2. În vederea creșterii în dragostea spirituală, avem nevoie: **A. de anturajul oamenilor care nu-L cunosc pe Dumnezeu; B. de cunoștință și pricepere de sus; C. de prieteni devotați Domnului. (1:9,10)**

3. Capitolul întâi cuprinde un dicton memorabil al apostolului neamurilor: „Căci pentru mine a trăi este Hristos, și a muri este un câștig.” (1:21) Potrivit acestui verset, moartea este un câștig pentru: **A. cel ce duce o viață hristică autentică; B. cel ce afirmă că Duhul lui Isus sălășluiește în el; C. cel ce se hră-nește zilnic cu Cuvântul Sfânt. (Gal. 2:20)**

4. În momen-tul morții biolo-gice, creștinul: **A. trece în nefiin-ță; B. își pierde orice speranță; C. se mută în duh la Hristos. (1:22-24)**

De ce NU iubesc Crăciunul!

Încă de când eram mic, priveam apropierea acestor sărbători cu un oarecare scepticism. În luna decembrie, parcă toate se înghesuiau pe ultima sută de metri: starea de „asediu” a bucătăriei, curățenia generală. Rari și pe cale de dispariție sunt copiii care să găsească plăcere în a face curățenie prin casă, iar eu nu m-am numărat niciodată printre ei 😊.

Apoi, mai erau și repetițiile la biserică. Când eram suficient de mare să pot fi încadrat la grupele de copii, cu două luni înainte începeam pregătirile pentru programul de 15 minute pe care urma să-l prezentăm în fața bisericii. Parcă era o întrecere între grupele de la Școala Duminicală pentru prima seară a sărbătorii, pastorul fiind asaltat de toți învățătorii, care își doreau grupa în prim plan...

Mai era și noaptea colindelor, lungă și obositoare pentru niște copii. De cele mai multe ori, înfruntam frigul cu stoicism, de dragul colindelor, însă nu reușeam niciodată să ajungem peste tot. Asta era o altă sursă de frustrare. Mai erau și un soi de aspirații, așteptări pe care vroiam să le văd materializându-se în noaptea aceea deosebită. Nu am știut niciodată precis care sunt acele așteptări. Și poate tocmai faptul că nu le-am identificat le-a lăsat fără împlinire. Dar această neîmplinire a lor lăsa un gol în sufletul meu de copil după fiecare Crăciun.

Pentru mulți copii, Crăciunul înseamnă ceea ce am spus până acum. Pentru mame, poate că are de-a face cu numărul și calitatea prăjiturilor pe care le servesc musafirilor. Mai e și împodobirea casei cu această ocazie. Pentru tați, ar putea avea legătură cu nevoia de odihnă, revederea rudelor și a prietenilor.

Peste toate acestea, se așază o anume nevoie de sacru, de mistic. Îi vezi pe toți zâmbind, vorbind frumos, făcându-și urări... Oare ce-i schimbă într-atât pe oameni de la o săptămână la alta? Ești conștient că și ei sunt oboseți, că și ei au trecut prin aceleași frustrări și pregătiri ca și tine și, totuși, ei zâmbesc. Zâmbetul e contagios, deci zâmbești și tu! Și, în acest fel, se realizează o uniformizare deplină (chiar dacă, uneori, individual este dureroasă!). Doar e Crăciun și toți sunt veseli, deci și tu trebuie să fii vesel!

Într-o seară, conduceam pe unul din bulevardele largi și libere ale orașului și, văzând niște pietoni care s-au angajat în traversare, am frânat să le ofer prioritate. Și, surpriză! S-au oprit și mi-au făcut semn să trec. Eu am insistat să treacă ei, în fond era dreptul lor. M-au salutat prietenește și mi-au urat Crăciun fericit! Mama, care era în mașină, m-a întrebat dacă îmi sunt prieteni, iar eu i-am răspuns că nu i-am văzut niciodată. Dar, de Crăciun, toți sunt prieteni unul cu altul!

Poate că nu peste tot și nu la toți este așa. Și nu sunt lucruri negative, de fapt, în esența lor... Cu toate acestea, cred că majoritatea dintre noi am simțit, cel puțin odată, parte din stările astea, căzând victime formelor (sau formalismului) fără fond. Cred că e vremea să inițiem o schimbare!

Am putea începe prin a înlocui în inima noastră sărbătoarea cu... **Sărbătoritul - ISUS HRISTOS.** Asta ar fi cu adevărat o schimbare de fond! Corespondența ei în schimbarea formei ar fi schimbarea denumirii. I-am spune „**NAȘTEREA DOMNULUI**” nu „**Crăciunul**”. Apoi, cred că am putea schimba sărbătoarea trupului (răsfățat cu prăjiturile și bucatele cele mai alese și îmbrăcat în cele mai scumpe haine pe care ni le putem cumpăra) în sărbătoarea sufletului. Și, dacă vom muta accentul de pe mulțumirea celor 5 simțuri (egoism), către recunoștința pentru Cel care S-a întrupat pentru noi, nu ar mai fi nevoie să ne temem de golul interior pe care îl produce uneori sărbătoarea, deoarece acesta ar fi umplut de El – Sărbătoritul! **MIHAI CHRIGUȚ**

5. Dacă creștinul nu se înspăimântă de prigonitorii săi, aceasta este o dovadă: **A. că este un om curajos; B. de pierzare a prigonitorilor săi; C. de spirit de sacrificiu. (1:28)**

6. După Pavel, pătimirea pentru a rămâne fidel lui Hristos este: **A. un sacrificiu fără rost; B. o ocazie de a-și face o faimă; C. un har din partea lui Dumnezeu. (1:29)**

7. Pavel remarcă cu multă finețe un gând important care era în Hristos, în timpul misiunii sale pe Pământ. Care? **A. Să se dezbrace de sine și să se facă ascultător față de Tatăl, până la moarte; B. Să umble pe apă, dovădindu-și Divinitatea; C. Să dea de mâncare noroadelor înfometate. (2:5-8)**

8. Care a fost consecința finală a smereniei și ascultării Fiului față de Tatăl? **A. Dispreț și ură din partea lumii; B. Suferință și moarte; C. Înălțarea Fiului, astfel ca în Numele lui să se plece orice genunchi în Cer, pe Pământ și sub Pământ. (2:9-11)**

9. Pericolul cel mare care păștea adevărul Evangheliei, Pavel îl vedea: **A. în fariseii care urgentau tăierea împrejur și observarea Legii, B. în predicatorii ambulanz; C. în saducheii furiași în Biserică. (3:2,3)**